

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Paweł Grzegorzczuk

SSN Monika Koba

w sprawie ze skargi R. B.

na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 15 kwietnia 2020 r.

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

R. B. wniósł skargę na przewlekłość postępowania „Sądu Apelacyjnego w sprawie skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Okręgowym w sprawie skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Rejonowym w Ż. w sprawie I C (...)”. Z twierdzeń skargi wynikało, że m.in. domaga się: 1. stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie, 2. zorganizowanie sądu zgodnie z Konstytucją i ustawami, 3. zasądzenie na jego rzecz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Skarżący wskazał, że pismo wszczynające postępowanie złożył 12 lipca 2019 r. i do dnia wniesienia skargi nie podjęto w sprawie żadnych czynności zgodnych z przepisami kodeksu postępowania cywilnego. Tym samym przewlekłość w sprawie do dnia złożenia skargi wynosi 86 dni, zachodzą zatem przesłanki z art. 2 ust. 2 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez

nieuzasadnionej zwłoki (jedn. tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 75; dalej jako u.n.pr.str.) i warunki do zasądzenia zadośćuczynienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust. 1 u.n.pr.str. strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania). Jednocześnie, w art. 3 u.n.pr.str. wymienione zostały postępowania, w których m.in. ich stronom przysługuje uprawnienie do wniesienia skargi na przewlekłość postępowania. W przepisie tym nie wymieniono postępowania o naruszeniu prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki. To, świadome, pominięcie ustawodawcy wynika stąd, że postępowania skargowego nie uczyniono postępowaniem samodzielnym, w założeniach ustawodawcy miało to być postępowanie incydentalne w postępowaniu głównym, co do istoty sprawy. Tak też zostało to ujęte w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego wpisanej do księgi zasad prawnych, z dnia 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04 (OSNP 2005/5/71). Odmienne obecnie podejście do postępowania skargowego wyrażające się m.in. w poglądach doktryny wskazujących na jego odrębności, w niczym nie zmienia tego, że związki postępowania skargowego z postępowaniem głównym jako „sprawą” toczącą się w postępowaniu wymienionym w art. 3 ustawy są niewątpliwe i wynikają wprost zarówno z treści tego przepisu jak i tytułu ustawy. Pojęciem sprawy w postępowaniu cywilnym obejmuje się sprawę cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Postępowanie skargowe, którego jedynym przedmiotem badania jest zarzut opieszałego procedowania w toczącej się sprawie cywilnej nie może być uznane za sprawę cywilną w rozumieniu art. 1 k.p.c. Tym samym nie ma podstaw do przyjęcia dopuszczalności skargi o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie o stwierdzenie przewlekłości postępowania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2011 r., KSP 11/11, OSNKW 2012, z. 3, poz. 27;

z dnia 16 czerwca 2005 r., KSP 5/05, OSNKW 2005, z. 9, poz. 88; z dnia 29 września 2005 r., KSP 8/05, OSNwSD 2005, poz. 132).

Treść pisma skarżącego wskazuje, że domaga się stwierdzenia przewlekłości w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym, przed którym wszczął postępowania o stwierdzenie przewlekłości przed Sądem Okręgowym, przed którym wszczął postępowanie o stwierdzenie przewlekłości w postępowaniu w sprawie I C (...) zawisłej przed Sądem Rejonowym w Ż.. Skoro więc skarga skarżącego dotyczy postępowania, dla którego ustawodawca takiego postępowania nie przewidział, to w świetle tego co wyżej powiedziano, musi być ona poczytana za niedopuszczalną. Skarga niedopuszczalna podlega odrzuceniu.

Dodać można, że sądem właściwym dla rozpoznania skargi na przewlekłość postępowania przed Sądem Rejonowym w Ż. jest Sąd Okręgowy w P., instancyjnie podporządkowany Sądowi Apelacyjnemu w (...), stąd kierowanie korespondencji do Sądu Okręgowego w W. i Sądu Apelacyjnego w (...) wydłuża czas podjęcia decyzji, tym bardziej, że skarżący nawet nie wskazuje sygnatury akt, pod którymi jego sprawy są rozpoznawane.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy, orzekł jak w sentencji.